

Feestje / Un jour noir plus triste que les nuits

Ik had nog nooit een feestje gegeven, dat wil zeggen, een verjaardagsfeestje. Ik gaf ooit een eindexamenfeestje, maar dat viel helaas gelijk met dat van een klasgenoot. Tijdens mijn verjaardag, midden in de zomer, was iedereen altijd op vakantie. Kamperen in Frankrijk. Ikzelf werd door mijn ouders meegesleurd op luxetripjes naar exotische oorden en werd zes in Thailand en zesentwintig lurkend aan een Piña Colada in Club Med, Havana.

Na een onafgemaakte studie communicatiewetenschap, een mislukte poging aan de kunstacademie (ik wist niet dat tegenwoordig alles animatie en video-installatiekunst is. Ik wilde gewoon schilderen) en een jaar van zelfbezinning had ik besloten de benen te nemen. Mijn ouders, die dit initiatief toejuichten omdat ik tot dan toe volledig op hun zak had geteerd, kochten een appartement voor me in Amsterdam Noord. Dit keer begon ik aan een studie Nederlands, inhaleerde de geur van boeken en voelde me op mijn gemak.

Ik werd 27 en het was tijd voor een feestje.

Ik besloot tot een jaren '60 themafeest, en ik moet zeggen dat ik zeer tevreden was met de doorvoering ervan tot in het kleinste detail. De uitnodigingen versierde ik met psychedelische motieven en pakkende teksten als 'iedereen provo!' en 'zweef mee naar hogere sferen!'. Ik kocht kleedjes, kussens, een waterpijp, wierook, thee-eieren voor prijzige Albert Kuyp-kruidenthee, allerlei kaarsen, snacks en een voorraad hasj. Ik leende een platenspeler samen met wat oude platen van mijn ouders, en op ochtend van mijn verjaardag hing ik een briefje op de deur met

'Sandalen Uit, Voel de Grond onder je Blote Voeten'

Ik was een tijdje in de weer met mijn boeken, die ik uiteindelijk in losse stapeltjes op de grond legde met Armando, Reye en Kerouac argeloos bovenop. Het was een uitzonderlijk warme dag geweest die langzaam overliep in een broeierige avond, en het zweet gutste van mijn voorhoofd toen ik de laatste hand legde aan een sfeervolle kussenformatie. Tevreden trok ik mijn kleurige hippiekostuum aan, rookte alvast een joint en zette er een plaat van Dylan bij op.

Om half zeven klonk het eerste gerommel. Binnen vijf minuten was de hemel zwart en vielen de regendruppels zwaar en loodrecht naar beneden. Er volgde een pandemonium van donderslagen en bliksemschichten die het IJ voor fracties van seconden oplichtten in een metaalgele gloed. Ik plofte neer in de retro-zithoek en raakte in een melancholische, Baudelaire-achtige stemming.

Mijn feestje was al bijna uit mijn gedachten toen om tien over negen, tien minuten na de officiële aanvangstijd, de bel ging. Het was mijn buurman met een fles wijn in zijn hand, olijk knipogend: 'Un jour noir plus triste que les nuits, non?'. Hij knikte naar het briefje op mijn deur, stapte uit zijn schoenen en maakte waarderende geluidjes bij het zien van de waterpijp en de talloze kaarsen die een glanzend licht wierpen op mijn gloednieuwe espressomachine, een kadootje van mijn ouders. Ik had hem vergeten uit te nodigen dus ik was blij dat hij zelf op het idee was

gekomen, en bovendien bracht zijn komst me weer in de opgewonden stemming van verwachting.

Ik bood hem een snack aan.

Er arriveerden nog vier gasten, allen zeiknat van de regen. ‘Het was eerder’, merkte een van hen op, ‘alsof we de Styx overstaken dan het IJ’. Dezelfde jongen maakte nog wat kritische opmerkingen over de ‘ironie’ van het thema van het feest in combinatie met mijn RVS-keuken met kookeiland en het feit dat ‘Please Please Me’ toch niet echt tot de hippieperiode van The Beatles mocht worden gerekend, maar nadat ik hem had geïnstalleerd bij de waterpijp werd hij milder.

Hoewel iedereen, op mijn buurman na, al om half elf aankondigde ‘maar eens richting huis te gaan’, kon ik niet al te ontevreden zijn met het feest. Niemand had zich weliswaar aan het kledingvoorschrift op de uitnodiging gehouden, en helaas werd er ook niet erg veel gehoor gegeven aan mijn poging tot dansen, maar een opkomst van vier uit vijfenveertig genodigden plus buurman was beter dan niets, Frankrijk en de regen in overweging nemende. Ik liet mijn blik gaan over de aangegeten snacks, de gezichten oplichtend bij het licht van veertig kaarsen, en vijf paar blote voeten.

Niña Weijers, 21
30-4-2009